«Είμαστε τα προϊόντα του Facebook» (Αγγελική Μπούμπουκα)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 4 Οκτωβρίου, 2010

Την ώρα που η τεχνολογία επιτρέπει μαζική εισβολή σε κάθε πτυχή της ιδιωτικής μας ζωής, καθώς μεταβαίνουμε σε πολύπλοκα τεχνικά συστήματα επικοινωνίας, η συζήτηση για το πώς θα συνδυάζονται στο μέλλον οι έννοιες «**ασφάλεια**» και «**ιδιωτικότητα**» γίνεται όλο και πιο επίκαιρη.

Ο Μπρους Σνάιερ (www.schneier.com), διεθνώς αναγνωρισμένος συγγραφέας και αναλυτής περί θεμάτων ασφαλείας, πιστεύει ότι **στο μέλλον θα κληθούμε να απολογηθούμε στα εγγόνια μας για τον τρόπο που εκχωρούμε τα προσωπικά μας δεδομένα προσπαθώντας να συμμετάσχουμε στην κοινωνία της πληροφορίας**. Τον συναντήσαμε ως καλεσμένο ομιλητή στο Θερινό Σχολείο που διοργάνωσε την προπερασμένη εβδομάδα στην Κρήτη ο Ευρωπαϊκός Οργανισμός για την Ασφάλεια των Δικτύων και των Πληροφοριών (www.enisa.europa.eu).

Μίλησε για μια **βίαιη αλλαγή στα κοινωνικά πρότυπα συμπεριφοράς, τονίζοντας τον καθοριστικό ρόλο των κοινωνικών δικτύων. «Υπάρχει πολλή ψυχολογική πίεση να συμμετάσχεις στα κοινωνικά δίκτυα, ειδικά αν είσαι νέος. Δεν μπορείς, π.χ., να πηγαίνεις γυμνάσιο και να μην έχεις λογαριασμό στο Facebook».**

Η επικοινωνία μέσω αυτών των δικτύων, όμως, αλλάζει τον τρόπο που αποφασίζουμε το ποιος θα μάθει τι για εμάς: «Παλιά αποφασίζαμε τι θα πούμε σε κάποιον την ώρα που συζητούσαμε μαζί του. Τώρα πρέπει να αποφασίσουμε την ώρα που στέλνουμε τις πληροφορίες, που αναρτούμε κάτι στο FB, στο Twitter κ.λπ. Είναι μια αφύσικη διαδικασία και χρειάζεται να αναπτύξουμε μια πολιτική περί ιδιωτικότητας και να αναλύουμε τα αισθήματά μας για το ποιος μπορεί να μαθαίνει τι για εμάς».

Την ίδια στιγμή, «αμέτρητα δεδομένα για τον καθένα μας όλο και περισσότερο παράγονται, αποθηκεύονται και γίνονται αναζητήσιμα». Κι αυτά τα δεδομένα «έχουν

αξία σε πάρα πολλές διαστάσεις (στο μάρκετινγκ, στον έλεγχο κ.λπ.). **Δεν είσαστε πελάτες της Google ή του Facebook, αλλά τα προϊόντα τους. Σας πουλάνε στους διαφημιστές.** Όλα αυτά τα μοντέλα, όλο το Ιντερνετ, βασίζονται στην εμπορία δεδομένων».

Έτσι, ο απλός χρήστης, που δεν γνωρίζει τεχνικές λεπτομέρειες για το πώς δουλεύει καθετί, βρίσκεται στο τέλος της αλυσίδας των αποφάσεων που καθορίζουν αυτό το σκηνικό. «Η τεχνολογία καθορίζει τι είναι εφικτό, οι νόμοι ορίζουν τι είναι νόμιμο και οι επιχειρήσεις παράγουν ό,τι είναι εφικτό ανάλογα με το αν φέρνει κέρδος. Αυτό που λείπει από την εξίσωση είναι η νομοθεσία, που δεν μπορεί να ακολουθήσει την ταχύτητα των εξελίξεων».

(Πηγή: "Ελευθεροτυπία" 26/9/2010)